

Arrest

nr. 216 604 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart de Albanese nationaliteit te hebben, komt vanuit Griekenland naar België samen met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen. In 2013 bieden verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen zich met Griekse documenten en hun Albanees paspoort aan bij de gemeente.

Op 6 februari 2014 worden ten opzichte van verzoekster en haar familie bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nrs. 153 347 en 153 348 van 25 september 2015 worden deze bevelen vernietigd.

Op 8 februari 2015 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Hij vermeldt dat hij de Griekse nationaliteit heeft en legt een Grieks paspoort voor.

Op 19 januari 2016 stelt de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van valsheden, Documenten, vast dat het Grieks paspoort van verzoeksters echtgenoot vals is.

Op 20 januari 2016 verkrijgt verzoeksters echtgenoot een E-kaart.

Op 21 januari 2016 dienen verzoekster en de kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 16 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het verblijfsrecht als EU-onderdaan van verzoeksters echtgenoot wordt ingetrokken op grond van *fraus omnia corrumpit*.

Op 26 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen dat de aanvragen van verzoekster en de kinderen niet verder zullen behandeld worden, omdat de referentiepersoon in werkelijkheid de Albanese nationaliteit heeft.

Op 15 maart 2016 worden ten opzichte van verzoekster en haar familie bevelen genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 15 maart 2016 wordt ten opzichte van verzoeksters echtgenoot een inreisverbod voor vier jaar genomen (bijlage 13sexies). Bij arrest van de Raad nr. 174 403 van 9 september 2016 wordt dit inreisverbod vernietigd.

Op 26 september 2016 dienen verzoekster en haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ontvankelijk is.

Op 8 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is. Bij arrest van de Raad nr. 202 710 van 19 april 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 8 augustus 2017 worden ten opzichte van verzoekster en haar partner bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Het bevel genomen ten opzichte van verzoekster is de bestreden beslissing:

“De mevrouw

Naam + voornaam: H., M.

geboortedatum: (...)1970

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Albanië

+ 2 minderjarige kinderen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Op 16.02.2016 werd het recht op verblijf (E-kaart van haar partner) ingetrokken. Op 13.10.2016 diende zij een aanvraag 9ter in die heden wordt afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen werd in die termijn ruimschoots overschreden."

Het beroep tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoeksters partner is gekend onder het rolnummer 212 645.

Op 7 november 2017 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet als begunstigde van het statuut langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie die een machtiging tot verblijf aanvraagt met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer (bijlage 41bis).

Op 13 november 2017 wordt ten opzichte van verzoeksters echtgenoot opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 214 846.

Op 30 november 2017 wordt voor de minderjarige kinderen een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 januari 2018 (de beslissing vermeldt verkeerdelijk 2017) wordt de aanvraag van 7 november 2017 op grond van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 25 januari 2018 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 23 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 november 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 213 212 van 30 november 2018.

Op 23 maart 2018 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen tot terugbrenging van hun twee minderjarige dochters. Bij arresten van de Raad nrs. 213 213 en 213 214 van 30 november 2018 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 14 juni 2018 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in op grond van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet als begunstigde van het statuut langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie die een machtiging tot verblijf aanvraagt met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer (bijlage 41bis).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 7, eerste lid, 2°, artikel 8, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Eerste onderdeel,

De beslissing zegt zich te steunen op artikel 7, eerste lid 2° vreemdelingenwet, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Als invulling wordt dan gesteld:

"Op 16.2.2016 werd het recht op verblijf (E-kaart van haar partner) ingetrokken. Op 13.10.2016 diende zij een aanvraag 9ter in die heden wordt afgesloten. Het toegestane verblijf van maximum 90 dagen op 180 dagen werd in die termijn ruimschoots overschreden."

Artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet luidt:

"wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

De in de beslissing gehanteerde tekst met verwijzing naar vermeld artikel is niet de tekst van de wet.

Verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan een exacte wettekst.

Alleszins is de tekst van dat artikel 'wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet is overschreden' niet opgenomen in de beslissing.

Deze opmerking is geen tekstvitte, maar heeft juridisch groot belang daar ondermeer dient na te worden gegaan of artikel 6 al of niet vervuld is.

Er kan niet willekeurig met wetteksten omgesprongen worden.

De beslissing is bijgevolg nietig wegens schending van de motivering.

Verzoekster verwijst in dat kader naar het arrest nr. 142 457 van 31 maart 2015 dat in de zaak Zarbaz Dahiba t. Belgische Staat en waarbij het bevel vernietigd werd wegens schending van de formele motiveringsverplichting, met name van artikel 8 Vreemdelingenwet dat stelt dat 'het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling vermeldt van artikel 7 die werd toegepast'. Bij gebreke aan vermelding van een geldige bepaling is in casu ook de formele motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel,

Het bevel om het grondgebied te verlaten legt een termijn op van dertig dagen na kennisgeving.

Er is geen enkele juridische grondslag vermeld om deze termijn te gronden; er is geen enkele verwijzing naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou kunnen rechtvaardigen dat een termijn van dertig dagen wordt opgelegd.

Derde onderdeel,

Dat art. 74/13 als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art. 1 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen hem moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoekster meent zich in deze situatie te bevinden. Meer bepaald heeft verzoekster twee minderjarige kinderen die naar school gaan in België alsook een aanvraag ingediend voor tewerkstelling.

Dat de verwerende partij volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het hoger belang van kinderen en het familieleven. Dat deze bepaling refereert naar art. 8 EVRM.

Het is de logica zelf dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tót de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

De beslissing zelf verwijst nergens naar het familieleven, laat staan dat er op enige wijze mee rekening zou gehouden geweest zijn.

Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van de kinderen en het familieleven en met de de facto onmogelijkheid tot terugkeer.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Verwerende partij is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoekster om te zetten in een legaal statuut.

Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.

Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Bij samenlezing van artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dienen in het bevel minstens gemotiveerd te worden dat en hoe rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

In casu diende alleszins met het gezins- en familieleven rekening te worden gehouden. Verzoekster is in België met haar twee minderjarige kinderen.

Hiervan is geen enkele melding in de bestreden beslissing.

Zoals vermeld in het feitelijk gedeelte werd er op 6.2.2014 ook een bevel genomen opzichts verzoekster en haar kinderen. Dit bevel werd vernietigd door het arrest nr. 153 348 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 september 2015 om reden dat geen rekening werd gehouden met het familieleven en er bijgevolg een schending was van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoekster voegt dit arrest onder de stukken.

Het hier bestreden bevel bevat identiek dezelfde schendingen als het vernietigde bevel van 6.2.2014.

Het dient dan ook op haar beurt vernietigd te worden.

Dat zij daarmee ook de hoorplicht heeft genegeerd, immers mocht zij op correcte wijze de hoorplicht hebben uitgevoerd dan had zij geweten dat er twee schoolgaande kinderen zijn, een aanvraag tot tewerkstelling werd ingediend en een opgebouwd familieleven. Zij had dit moeten beoordelen op basis van art. 8 EVRM en art 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst op het feit dat de inmengingen aan artikel 8 E.V.R.M. beperkt zijn en restrictief geïnterpreteerd moeten worden. Dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.

Dat volgens het EHRM de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Verzoekster verwijst bovendien naar de rechtspraak, onder andere naar een arrest van de 7° Kamer van de Raad van State van 25.09.1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87,2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

Hiermee wordt in het bestreden bevel geen rekening gehouden.

Er is terzake geen enkele overweging.

Er is geen vermelding van artikel 74/13 vreemdelingenwet in het bevel.

Het niet vermelden op zich van dit artikel in het bevel is voldoende om te stellen dat er geen rekening mee is gehouden.

Vierde onderdeel,

Het bevel is genomen op zichts verzoekster '+ 2 minderjarige kinderen'.

De identiteit van die twee kinderen is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

In een beslissing dient precies aangeduid te worden op welke personen zij betrekking heeft.

Dit is niet het geval.

Ook om die reden is het bevel, minstens opzichts de kinderen, nietig"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 7, 8, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, van het hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zij betoogt dat de geldige bepaling niet werd vermeld. Er zou geen juridische grondslag zijn voor de termijn van dertig dagen. Er zou geen rekening gehouden zijn met de twee minderjarige schoolgaande kinderen en met het familieleven.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

In de beslissing werd gemotiveerd dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Er werd toegelicht wat volgt:

"(...) Op 16.02.2016 werd het recht op verblijf (E-kaart van haar partner) ingetrokken. Op 13.10.2016 diende zij een aanvraag 9ter in die heden wordt afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen werd in die termijn ruimschoots overschreden(...)"

Verzoekster toont niet aan dat zij de wettelijk voorziene termijn niet zou hebben overschreden en dat artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op incorrecte wijze zou zijn toegepast.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Nu de bestreden beslissing genomen werd nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, kan er niet worden voorgehouden dat er sprake is van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

"De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen."

Bovendien bevindt er zich een onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het dossier dat luidt als volgt:

"(...)

1) Hoger belang van het kind:

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2) Gezin- en familieleven:

De beslissing geldt voor het hele gezin/ de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 18 van het EVRM.

3) Gezondheidstoestand: geen onmogelijkheid tot reizen geattesteerd(...)"

Waar zij stellen dat er rekening gehouden diende te worden met het schoollopen van de kinderen, staat het verzoekers vooreerst vrij om een aanvraag in te dienen tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Bovendien tonen zij niet aan dat hun kindjes in Albanië geen school zouden kunnen lopen, waardoor een schending van hun belangen niet wordt aangetoond.

Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden nu de bestreden beslissing genomen werd nadat de ongegrondheidsbeslissing in het kader van de aanvraag 9ter werd genomen. Die beslissing vormt een antwoord op een door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader waarvan zij in de mogelijkheid werden gesteld om alle nuttige stukken over te maken aan het bestuur. Verzoekers tonen niet aan als zouden zij niet in staat zijn geweest om hun standpunt toe te lichten of hun medische situatie ter kennis te brengen. Zij tonen thans ook niet aan welke elementen, waarvan het bestuur geen kennis had, een andere invloed hadden kunnen hebben op de inhoud van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Nu het hele gezin het grondgebied dient te verlaten en zij niet aantonen met nog andere personen een effectief beleefd gezinsleven te onderhouden, wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster werd een termijn van 30 dagen toegestaan om het grondgebied te verlaten, zijnde de maximumtermijn. Zij toont niet aan wat het belang is bij haar kritiek dienaangaande.

Het enig middel is niet ersntig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de in de bestreden beslissing gebruikte tekst van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet de tekst van de wet is en dat de tekst van dit wetsartikel niet is opgenomen in de bestreden beslissing, zodat dit een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht.

De motieven van het bestreden bevel luiden als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Op 16.02.2016 werd het recht op verblijf (E-kaart van haar partner) ingetrokken. Op 13.10.2016 diende zij een aanvraag 9ter in die heden wordt afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen werd in die termijn ruimschoots overschreden.”

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan toegestaan.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde zich steunt op een onbestaand artikel en er geen geldige bepaling werd opgenomen in de bestreden beslissing. Ook waar zij stelt dat de feiten waarop de bestreden beslissing is gesteund niet werden weergegeven, kan zij niet gevolgd worden. De gemachtigde heeft duidelijk aangegeven dat verzoekster haar legaal verblijf in België overschreden heeft. Verzoeksters kritiek dat deze motivering niet overeenkomt met het in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet gestelde *“wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”* is onterecht nu in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaald wordt dat het legaal verblijf van een vreemdeling die het Rijk op legale wijze is binnengekomen in principe en behoudens uitzonderingen 90 dagen telt. Dit is de termijn waarvan de gemachtigde heeft vastgesteld dat deze voorbij is. Verzoeksters kritiek dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd steunt bijgevolg op een onjuiste lezing van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht

Waar verzoekster verwijst naar het arrest nr. 142 457 van 31 maart 2015 blijkt juist dat de gemachtigde met dit bevel gevolg heeft gegeven aan het gewijsde van het arrest van de Raad. In het voorgaande bevel dat werd vernietigd, werd niet verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad heeft vastgesteld dat een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit niet volstond en stelde vast dat bijgevolg de formele motiveringsplicht was geschonden. Dit is *in casu* niet het geval.

Een schending van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat haar een termijn van dertig dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, maar dat de juridische grondslag hiervoor niet wordt vermeld.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster geen belang meer kan doen gelden bij dit onderdeel van het middel, gezien het bestreden bevel waarin haar de maximumtermijn van dertig dagen werd toegekend om het grondgebied te verlaten, werd ter kennis werd gebracht op 18 september 2017 en deze datum inmiddels ruimschoots voorbij is, terwijl verzoekster zich nog steeds op het grondgebied van het Rijk bevindt.

2.3.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten*

en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 74/14 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het loutere feit op zich dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, de vernietiging van de bestreden beslissing met zich moet meebrengen. De Raad merkt op dat enkel moet blijken dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de elementen uit dit artikel.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster werpt op dat mocht zij gehoord zijn geweest, zij had kunnen wijzen op haar twee minderjarige kinderen die hier naar school gaan en dat zij een aanvraag heeft ingediend voor tewerkstelling. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met haar familieleven, met het hoger belang van de kinderen en met de *de facto* onmogelijkheid tot terugkeer. Het hoorrecht brengt volgens verzoekster de toepassing mee van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster wijst er in dit verband ook op dat er een schending is van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In essentie brengt verzoekster geen gegevens bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren. Het familie- en gezinsleven van verzoekster waren gekend aan de verwerende partij: verzoekster en de twee kinderen hadden indertijd een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van de echtgenoot/vader, die echter niet verder werd behandeld gezien het verblijfsrecht van de vader werd ingetrokken. Aan heel de familie werden toen (15 maart 2016) bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekster aanvoert dat zij een aanvraag tot tewerkstelling had ingediend, wordt opgemerkt dat zij dit niet verder verduidelijkt en hiervan geen bewijs bijbrengt. Er moet worden vastgesteld dat verzoekster hiermee ofwel doelt op een aanvraag die zij heeft ingediend op het ogenblik waarin zij in de procedure gezinshereniging was, ofwel op de aanvraag met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer van 7 november 2017. In het eerste geval heeft de verwerende partij beslist om de aanvraag gezinshereniging niet te behandelen, gezien het verblijfsrecht van de echtgenoot/vader werd ingetrokken na fraude, waardoor de aanvraag tot tewerkstelling evenmin een gevolg kon hebben en dit geen ander licht kon werpen op de zaak. In het tweede geval dateert deze aanvraag van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op 8 augustus 2017 onmogelijk rekening kon houden met een aanvraag ingediend op 7 november 2017.

In dit verband wordt er ook op gewezen dat zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt van 8 augustus 2017. Daarin wordt het volgende gesteld:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. Hoger belang van het kind:

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Gezin- en familieleven:

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

3. Gezondheidstoestand: geen onmogelijkheid tot reizen geattesteerd.”

Uit deze synthesesnota blijkt dat rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen en dat werd opgemerkt dat hun familiale cel niet verbroken wordt. Aan al de gezinsleden werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de synthesesnota van 8 augustus 2017 blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoeksters gezondheidstoestand, van haar gezinsleven en van de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen. Met kennis van deze zaken werd de bestreden beslissing genomen. Verzoekster verduidelijkt niet in welk opzicht het opnieuw vermelden van haar twee schoolgaande kinderen of het vermelden van een tijdens een stopgezette procedure ingediende of nog niet ingediende aanvraag tot tewerkstelling, het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. Verzoekster brengt voor het overige geen elementen bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Verzoekster toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn die zij had kunnen aanvoeren en die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad nr. 153 348 van 25 september 2015 waarbij een vroeger bevel ten opzichte van haar en de kinderen werd vernietigd, wordt opgemerkt dat toen werd vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier

bleek dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Dit is nu niet het geval, omdat uit de stukken van het administratief dossier, met name de synthesesnota van 8 augustus 2017, blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het belang van de kinderen.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In het derde onderdeel voert verzoekster ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster voert aan dat rekening had moeten worden gehouden met haar schoolgaande kinderen, haar opgebouwd familielevens, haar aanvraag tot tewerkstelling en dat er een proportionaliteitsafweging had moeten plaatsvinden. Omdat verzoekster niet gehoord werd, zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Wat het hoorrecht betreft, wordt verwezen naar punt 3.3.4. van dit arrest.

In tegenstelling tot wat verzoekster meent, werd artikel 8 van het EVRM wel in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. In de synthesesnota van 8 augustus 2017 wordt vermeld dat de volgende elementen worden onderzocht in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet: het gezins- en familielevens, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van verzoekster.

Specifiek inzake haar gezins- en familielevens wordt het volgende overwogen:

“1. Hoger belang van het kind:

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Gezin- en familielevens:

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. Uit de synthesesnota van 8 augustus 2017 blijkt dat de verwerende partij het in het belang van de kinderen acht dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen

met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij vervolgt dat aan heel het gezin bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten zodat er van een verbreking van de sociale banden geen sprake is.

Er wordt niet aangetoond dat deze overwegingen kennelijk onredelijk zouden zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gezinsleven zich *in casu* heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota aanvoert dat een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden gevraagd om het schooljaar te beëindigen.

Verzoekster toont evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.6. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de identiteit van de twee kinderen niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, zodat de beslissing niet precies vermeldt op welke personen ze betrekking heeft.

Er wordt opgemerkt dat verzoekster geen belang heeft bij dit middelonderdeel. Specifiek ten opzichte van de twee kinderen werden later, met name op 23 maart 2018, bevelen tot terugbrenging genomen. Bij arresten van de Raad nrs. 213 213 en 213 214 van 30 november 2018 werden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen, zodat deze bevelen tot terugbrenging van de minderjarige kinderen definitief zijn en verzoekster geen belang meer heeft bij dit middelonderdeel.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET